

LA CAMPANA DE GRACIA.

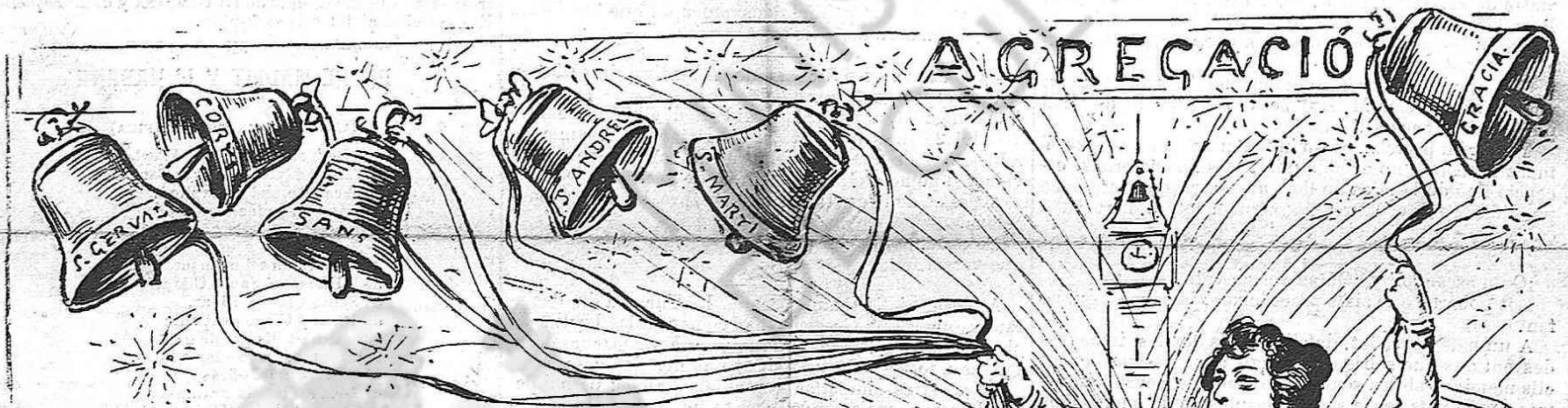
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pesetas.
Socorro al soldat <i>Domingo Escudé</i> , del Regiment d'Assia, núm. 55; pateix de anèmia.—Viu: Carrer de la Lluna, núm. 25, 3.ª, 1.ª.....	15
Socorro al soldat <i>Genís Sánchez</i> , del Regiment de Mérida, núm. 13; pateix de febres.—Viu: Diputació, 480, 1.ª.....	20
Socorro al soldat <i>Joan Boix</i> , del Regiment de Sicília; pateix de debilitat general.—Viu: Carrer Cruz de Cañeros, 88, botiga. (Poble Sec).....	15
Socorro al soldat <i>Ismael Mora</i> , del Batalló de Cassadors de Catalunya, núm. 1; ferit en acció de guerra y pateix de febres.—Viu: Carrer de Lepanto, número 12, 1.ª, 2.ª. (Barceloneta.).....	20
Socorro al soldat <i>Ramón Balart</i> , del Regiment de la Princesa, núm. 4; malalt de paludisme.—Viu: Carrer de 'n Rosich, núm. 3, 1.ª, 1.ª.....	20
Socorro al soldat <i>Jaume Xifré</i> , del Regiment de Girona, núm. 22; pateix de febres y diarrea.—Viu a l'Hotel del Vallés.....	20
Socorro al soldat <i>Mariano Ciurana</i> , del Regiment de Vergara, núm. 8, Peninsular; pateix de dissenteria.—Viu: Carrer Ample, núm. 11, 3.ª, 1.ª.....	50
Socorro al soldat <i>Josep Cervelló</i> , del Regiment de Girona, núm. 22; pateix de anèmia.—Viu: Carrer del Hospital, núm. 60, 4.ª, 2.ª.....	20
Socorro al soldat <i>Jaume Caixa</i> , del Regiment de Murcia, núm. 37; malalt de paludisme.—Viu: Carrer de la Montanya, núm. 2, 3.ª. (San Martí de Provençals).....	20
Existència en 17 de Abril.....	200
Existència avuy.....	1,615'42
Existència avuy.....	1,415'42

disgustos y sacrificis extraordinaris, moltes llàgrimes, molta sanch, molts diners, tot aquest batibull d'excitacions nerviosas que han agitat al país terriblement, convertintlo devegades en una gro'te ca parodia de manicomi.

Si; tot això 'n hauriam estalviat. Cert es que hauriam perdut dos coses: Cuba y la vergonya, però sense vergonya y sense Cuba també 's pot viure, ó sino prompte ho hem de veure.

Figúrinse que aixís qu'estallá l'crit insurreccional lo govern espanyol en lloch de allegar recursos en homes y diners; en lloch d'embarcar tants milers d'homes en los vapors de la Trasatlántica y d'empenyarse hasta la camisa per sostenirlos, se'n va de dret al bulto.... ó siga als Estats Units, y planteja á aquell govern la qüestió en la forma següent:

«La insurrecció cubana té las sevas arrels en lo teu país: viu y 's nudreix de la téva tolerancia interessada: empunya las armas que tú li envias; crema la pólvora y la dinamita que tú li proporcionas; gasta 'ls recursos que tú li reuneixes; s'alenta ab las conspiracions continuas que tú consents, y s'escuda ab la impunitat que tú li dispensas al proporcionar carta de soberania á tot bandido y á tot pirata que te la solliciti.

«Donchs á caps som. Declararte la guerra no 'm convé á mí, ni á tú tampoch: á mí perque soch massa débil y á tú perque ets massa rica ¿Qué vols? ¿Qué necessitas? ¿Qué exigeixes? Demana.

«¿Vols l'isla? Prenla. Però no 'm comprometis. Inventa un sistema de govern que l'emancipi per complet de la meva tutela, y jo passaré per aixó, mentres se 'm conservi sols una apariencia de soberania: un pal y una bandera es lo que 'm basta pera fer veure que Cuba segueix sent espanyola, encare que de fet no ho siga. Y un cop la tinguis preparada en aquesta forma, explótala á la mida del teu gust. Espanya renuncia als beneficis que ha obtingut fins ara, mantenint ab la seva colonia un actiu comerç. La riquesa de Cuba queda per tú. Si t'hi empenyas jo mantindré la vaca y tú la munyirás.»

LA CAMPANA DE GRACIA repica en honor de l'agregació; pero consti qu'ella sempre será de Gracia!

Aquestas proposicions, de fixo que haurian s'gut acullidas ab entussiasme per l'onclé Sam, y la guerra ab tot son corteig de desgracias y desventuras, hauria fracassat desde bon principi.

Naturalment, Espanya s'hauria sentit ofesa, indignada, y hasta es de creure que hauria perdut el tino. Però ja ho diu lo refrá:—«Deu té un bastó»—y aquí no hi ha mes Deu que D. Anton, ni altre bastó que 'l qu'ell empunya per restablir l'ordre públich, siga qui vulga que 's desmandi.

Ó sino, que probi de indignarse, ara, en aquestes precisos moments, en que té 'ls mateixos motius que hauria tingut llavoras per ferho, si es que no 'n té mes encare. ¿Que ho probi y sabrá lo que li costa!

Perque lo que llavoras no va ferse, diuen que avuy

LO GRAN PASTEL

Un periódich ho ha dit sense que ningú fins ara s'haja cuydat de desmentirho: Se busca ab gran afany la pau de Cuba: se passa per tot per obtenirla. Y tals medis s'emplean, que si per ells s'hagués comensat dos anys enrera, hauriam pogut estalviarlos

Lo próxim dissapte NUMERO EXTRAORDINARI de
LA CAMPANA DE GRACIA
 ACTUALITATS PALPITANTS.—LAS QUESTIONS DEL DIA
 8 planas ♦ Text de primera ♦ Il·lustració de punta ♦ 10 céntims.

s' està pastant; avuy, es á dir quan Cuba 'ns costa milers de vidas inútilment sacrificadas y milions de duros derrotats miserablement.

Avuy, que podém dir ab los castellans: «Tras de cuernos, palos» ó ab los fills de la nostra terra: «Cornuts y pagá 'l beure.»

Suposan los qu' están en l' intríngulis que las gestions encaminadas á obtenir la pau en aquesta forma, no cessan un instant, havent donat lloch als optimismes plens de misteris, predominants en aquests últims dias.

Quan se deya que 'l govern confiava en que la pau seria una realitat dintre de 15 dias, ningú sabia per quin camí havia de arribar... pero avuy s' insinúa que arribará per la via de la conxorxa ab lo govern dels Estats Units.

Un personatge de Madrid deya l' altre dia: «No ho duptin pas: lo Sr. Cánovas ha posat la soberania d' Espanya á Cuba, á mans de M. Mac-Kinley.»

Y afegia que 'l govern espanyol havia ofert al president de la República *yankée* no ja 'l règimen que 's determina en las reformas publicadas, sino un altre mes ample que arriba fins á l' autonomia del Canadá, sempre que M. Mac-Kinley logri la pau definitiva deponant los insurrectes las armas. Y ab lo règimen autonómich casi independent hi va involucrada l' autonomia completa en materias arancelarias, la perdua absoluta per Espanya del mercat de Cuba.

À aquest punt s' assegura qu' hem arribat.

Mac-Kinley ha posat fil á l' agulla, tractant en primer lloch de obtenir la sumissió de la Junta filibustera resident en los Estats Units, que ve á ser la roda catenina de la màquina insurreccional. La Junta ha dit que no n' hi havia de fets.

Pero no 's desanima M. Mac-Kinley per aquesta negativa y 's disposa á obtenir directament dels mateixos insurrectes lo que no li han volgut otorgar Estrada Palma y 'ls seus companys de glories y fatigas. D' aquí 'l viatge de M. Day á Cuba. Ab l' excusa de informar al President sobre 'l verdader estat de la insurrecció, se veurá ab los principals cabecillas y tractará de convencé'ls.

Cert que las nostras columnas no 'ls troban may; pero ja veurán com M. Duy se veurá ab ells tan bon punt posi 'ls peus á l' isla.

Y tindrem pastel... Si no 'n tenim no serà perque 'l inclit D. Antón no hi haja posat tots los materials, excepció feta de la mica de llart necessari, que perque no pugadirse que nosaltres ho paguem tot, lo llart va á càrrech de la terra dels tocinaires.

¡Quín escándol!... ¡Quina vergonya!...

Los governs que aixís procedeixen, ja saben á qui ho fan.

À un país degradat, defallit al pes de las immensas desventuras que sobre d' ell han anat desencadenant ells mateixos ab los seus abusos, ab las sevas iniquitats. À un país sense sanch, després de la moltíssima que li han fet derramar, parlantli irrisoriament de la seva honra y de la seva integritat.

Aquí la tenim l' honra y la integritat de la nació.

Avants se deya «Sálvinse 'ls principis y pérdinse las colonias.»

Pero 'ls grans personatjes de la restauració no están per idealismes y diuen: «Encare que s' hajan de perdre las colonias, salvis l' arrós.»

P. K.

ILIPINAS fins ara no tenia deute; pero en lo succesiu ja no serà aixís. S' està preparant una emissió de bitllets hipotecaris, per l' estil dels que gravan las aduanas de l' Isla de Cuba. Lo producte de l' emissió s' aplicarà á satisfacer los gastos de la guerra.

¿No valdría mes que s' aplicuessin á la colonisació y al foment de las fabulosas riquesas acumuladas en aquellas islas?

Indubtablement. Y en aquest concepte, consti que 'ls diners mes ben gastats serían els que s' invertissen en l' expulsió y embarch dels individus de las ordres religiosas.

¿Voleu que un hort dongui producte? Trayeune al frare.

En la ceremonia de l' adoració del Sagrari, se presentan á la reyna regent algunas causas de reos condemnats á mort, y 'l bisbe de Sion li pregunta:

—¿Perdona V. M. á n' aquests reos, pera que Deu la perdoni?

Y la reyna respon:

—E s' perdono, perque Deu me perdoni á mi.

Ara bé, si 'l perdó de Deu s' obté perdonant als condemnats á mort per la lley humana ¿per qué en una nació que passa plassa de catòlica, ha de subsistir encare la pena capital?

¿Que Deu illumini als que ab gran dificultat podrán explicar satisfactoriament aquesta anomalia!

Recaudat en las iglesias de Barcelona l' dia del dijous sant, pera socorro dels soldats que tornin ferits ó malalts de Cuba y Filipinas.

Total, en las 8 taulas que 's colocalen en las iglesias mes céntricas y concorregudas, inclús la Catedral: pessetas 1,233'80.

A deduir per la cera consumida, pel lloguer dels domassos, transport de las taulas, caruatjes per varias diligencias y altres gastos menors: pessetas 45'95.

Liquit: Ptas. 1,177'85.

Recaudat per LA CAMPAÑA DE GRACIA, producte íntegro de la venta del número extraordinari dedicat al socorro dels soldats de la patria: pessetas 3,591'75.

A deduir per gastos de paper, impressió, grabats, dibuixos, escrits, franqueig y administració: 000. Tot ho pagarem de la nostra butxaca.

Comparació entre lo recaudat en las iglesias, davant del Sagrari, y lo reunit per LA CAMPAÑA DE GRACIA, periódich excomunicat:

	Pesetas.
Per LA CAMPAÑA DE GRACIA	3,591'75
En las iglesias	1,177'85
Diferencia	2,413'90

No per propia vanagloria, sino perque realment son molt curiosos publiquem los datos que antecedeixen.

Y 'ls publiquem també perque 'ls malalts y ferits de la guerra sápigam de qui poden refiar-se mes en aquesta catòlica Espanya, si del públich devot que va á seguir monuments ó del públich despreocupat que 'ns honra llegint lo nostre periódich.

LA CAMPAÑA DE GRACIA no ha de dir quin es lo seu criteri respecte á la agregació.

Qu' hem sigut sempre partidaris d' ella ho demostran los 28 anys que portém d' existencia. Als memorables fets de Gracia, ocorreguts al any 70 devém la vida y 'l nom de Gracia ostentem en lo titol.

À pesar de lo qual hem vist sempre la llum á Barcelona.

De manera que nosaltres l' agregació ja fa 28 anys que varem ferla.

Al Orient ja la tenim armada. La Turquia ha declarat la guerra á la Grecia, y han comensat las hostilitats ab gran bravesa. Declararse la guerra y repartirse castanyas á tort y á dret ha sigut una mateixa cosa.

Las nostras simpatías están pels grechs; pero á pesar de sernos molt simpáichs, se 'ns figura que portarán la lliura, per alló que diuen aquells versos tan coneguts:

«Vinieron los sarracenos
y nos molieron á palos,
que Dios ayuda á los malos
cuando son más que los buenos.»

Y 'ls turchs son inmensament mes en número que 'ls grechs. Una vegada mes—y aixó en la cristiana Europa—la mitja-lluna preponderará sobre la creu, á despit de la fé y del heroisme dels defensors de Grecia.

Turquia está manifestament apoyada per sota ma pels alemanys, los qua's s' han convertit en instructors del seu exercit, y son los autors del plan de campanya que ha comensat á realisar.

À la pobre Grecia diuen que indirectament l' apoya l' Inglaterra. Bona candela per anarsen al llit á las foscas, cas que guanyi. L' Inglaterra exerceix sempre de Patró Aranya: embarca y 's queda en terra: sols es amiga del que guanya: del que pert ne fuig.

¿Y las demás potencias?

Molt bonas gracias á Deu. Permaneixen com los bateros alrededor de la taula de joch ahont se ventila la partida, filant los diners que s' atravessan y ab la grapa á punt de fer presa y embutxacar.

L' escena pot donar lloch molt bé á un pet de tiros y ganivetadas entre 'ls pinxos mateixos, que acabi com acaban sempre aquestas cosas: ab un descalbro general.

De moment sembla mentida que la Russia y la Fransa consentin la preponderancia de Alemania al Orient, que pot donar per resultat l' aliansa del casquet y 'l casco en perjudici del imperi moscovita y de la República francesa.

Pero está vist qu' en las grans potencias, á pesar dels terribles armaments que portan fets, la por va á mitjas.

Veurem, donchs, com acaba tot aixó: si en horrenda tragedia ó en una parodia grotesca del sainete *Los valientes*.

La senmana próxima publicarem número extraordinari. Com de costum estarà il·lustrat profusament ab dibuixos de gran actualitat, contenint ademés un text adequat á las actuals circumstancias.

Meetings de fusió republicana.—En la nit de avuy dissapte se 'n celebra un á Ripoll.

Demá diumenje al mati: meeting á Vich.
En lo mateix dia, gran meeting á Igualada.

CARTAS DE FORA.—Igalada.—Un dia de aquesta senmana passada va venir un pobre y perque cantava 'l romanso de la filla de 'n Carlos de la sed y 'l pintor, un concejal carcutada vá estriparli 'ls romansos, amenassantlo ab portarlo á la cancri si no callava.—Voldriam saber si á Igualada governa ja 'l rey de las húngaras.

Sampedó.—Era costum en la iglesia de aquest poble no fer pagar res de las cadiras, en las funcions que 's feyan al vespre, perque de altra manera 's trobavan ab que no se sentava ningú. Pero 'l divendres ab motiu de haver pagat una senyora una funció molt llubida, que atragué á l' iglesia una numerosa concurrencia, l' ensotanat, ab tot y que la festa no li costava un quarto, maná al sagristá que passés á cobrar las cadiras, perque las ocasions han de aprofitarse. Y encare dirán que Jesús va expulsar als mercaders del temple!

Rosas.—Molt sentida ha sigut en aquesta vila la mort del ilustre doctor D. Jaume Pi y Sunyer, catedrático de la Facultad de Medicina de Barcelona. Fill de Rosas era, molt estimat de tothom, com se demostrá en l' acte del enterro al qual s' hi associá tota la població. A sos grans mèrits científichs reuna una gran fermesa de conviccions y una formalitat exemplar. À sa familia donem lo pésam mes sentit y en especial á son oncle y á la vegada pare polítich, nostre bon amich, D. Francisco Sunyer y Capdevila, ex-ministre de la República.

Girona.—S' ha realisat un miracle en la via pública y á la vista de tothom; pero un miracle del género trist. Figúriase que una pobra minyona de servey, que davant la malaltia del seu amo havia fet prometença de que assistiria á la professó del dijous sant, cumplí aquest vot, ab tanta gracia per ella, que al mitj del curs se senti indisposada; la ficaren á una farmacia per socórrerla; y allí morí al cap de poca estona, á consecuencia de la ruptura de un aneurisma.

Masquefa.—Lo dia 13 del corrent morí en aquest poble l' antich y conseqüent republicá Joseph Fossalba, digne corresponsal que havia sigut de LA CAMPAÑA y de L' Esquella.... Ens associem al dolor de sa familia.

ENTRE MADRID Y L' HABANA

(CONFERENCIA TELEGRÁFICA)

—Se 'l saluda, senyor Weyler.
—També á vosté, senyor Cánovas.
—Necessito que m' expliqui en dos ó tres pinzelladas com está aixó de la guerra.
—Pues per ara... está ben guapa. Jo no paro un sol moment, de l' Habana á Santa Clara, de Santa Clara á Pinar, de Pinar á Ciego de Avila; pero aquest diastre de gent corra 'l mateix que las cabras, y no hi ha medi eficas de ferla caure á la trampa.
—¿Qué sab de 'n Máximo Gómez?
—Res, y á la vritat ni ganas; em té ja tan aburrit ab las sevas contramarxas, qu' encare que ara 'l topés ni menos el saludava.
—Li faig aquestas preguntas ¿sab per qué?

—No pas per ara.
—Donchs es perque necessito que avuy ó demá sens falta m' envihi bonas noticias de Cuba.

—¿Si que m' fa gracia!
¿No li dich que no hi ha res per explicar? La campanya segueix el seu curs pausat, y aquí ho té tot.

—Pues no basta. Pel interés del govern y hasta pel bé de la patria convindria un parte gros, un d' aquells que al esbombarse posan la bolsa al quint pis.
—¿Vol fé 'l favor d' explicarme quin plan té?

—Senzillament, ens convé sobre la marxa inaugurar las reformas de l' isla. A més, tenim ganas de negociá un bon empréstit, y aixó ¿va entenentho ara? si no 's pinta avans l' escena d' un color ben agradable, no darà cap resultat.
—Entés. Aquí del que 's tracta es de consolá 'l país ab un riquet de mel.

—¿Angela!
À veure donchs: actualment ¿quántas y quinas comarcas ha pacificat?

—Pinar, tot l' Habana, tot Matansas, tot Santa Clara... es á dir, casi mitj' isla.

—¿Qué falta ara donchs?

—L' altra mitat, si no m' erro.
—Bueno: dada la marca actual de la guerra ¿no s' veuria ab cor d' enviarme un parte, ahont me digrés que queda pacificada l' isla entera?

—¡Don Anton! Cuydado que no n' fem massa.... ¿Qui se la voldrá empassar una bola aixís?

—A Espanya s' ho empassan tot. Tiri al dret.
—¡Oh! A mí si que... Si m' ho mana, soch capás d' enviari a dir que n' Mac Kinley es un ángel, en Sherman un caballer y en Sanguly un brot de malvas. ¿Convé un parte halagador? El rebrá demá a la tarde.
—¿Qué dirá?

—L' isla de Cuba casi bé pacificada; guerra casi s' ha acabat; Gómez casi á salt de mata; habitants casi contents, jo casi m' quedo á l' Habana. ¿Li está bé?

—Casi que sí.
—Donchs entesos.
—Recordarse de no parlar més d' encuentros.
—Déixiu anar.

—Si hi ha baixas, digui qu' es qüestió del clima.
—No tingui pó y tiri barra.
¿D' una guatilla més ó menos vindria la cosa?

—¡Exacte! Servidor seu, smich Weyler, —Beso la má, senyor Cánovas.

C. GUMÁ.

CLASSES ELEVADAS

ESPRÉS dirán que l' telégrafo no serveix de res!

Diumenje passat te m' agafó l' diari y lo primer que m' trobo sota 'ls ulls es un telégrama de Sevilla que deya aixís:

«Esta madrugada—per por de profanarlo, no m' atreixo á traduhirlo al idioma catalá—esta madrugada ve-

rificóse el encierro de los toros que se lidiarán en la corrida de esta tarde.

«Delante de los bichos, cabalgando airoosamente (apuntalín-se bé) y esgrimiendo con donaire la típica garrocha, (agarrin-se fort) iba... la duquesa de Alba...»

Y vaig caure d' espatllas, per no haver pres la precaució, com he tingut l' honor d' aconsellarlos á vostés, d' agarrarme fort y apuntalarme de una manera sólida.

«La duquesa d' Alba, la her·va y sucesora d' aquell tremendo guerrero qu' en temps de Carlos I y de Felip II feya tremolar mitja Europa, posarse á l' altura d' un Badila ó un Sabaté, cabalgant á la vanguardia d' uns toros que van al encierro!»

«Una duquesa, que al menos deu ser quatre ó cinch vegadas grande d' Espanya y segurament té en sos blasons més quartels que Barcelona entre l' casco y las aforas, pendre part en un espectacle d' aquesta naturalesa y exposarse á que qualsevol espectador irreverent li cridés:—¡La pica más corta!»

No sé si es, com crech que diuen duquesas, toreros y demás gent distingida, que cambian los tiempos ó que lo positiu y que salta á la vista de tothom es que las classes que coneixem per elevadas están donantnos uns exemples que n' hi ha per llogarhi cadiras.

Generalisant y no aludint directament á ningú—perque tinch entés que aixó dels nobles aviat envían padrins y desafian y jo no estich per qüestions:—tenim avuy dia una aristocracia verdaderament digna d' estudi.

Fresca, despreocupada (despreocupada en cert sentit), importantse tres pitos de lo que dirá la gent y de lo que pensarà l' sant pare y servint lo mateix para un barrido que para un fregado, la noblesa dels nostres dias sembla no tenir altres ideals que passar alegrement la vida, menjarse més alegrement las rendas... y donar tota la rahó als que juran y perjuran que aquest mon no pot anar ni ab rodas.

Si 'ls aristócratas tenen ó no tenen la sanch blava, es una cosa qu' encare está en dupte; pero ¡que á nosaltres ens fan quedar blaus!... ¿qui hi haurá que s' atreixi á negarho?

Mentres se tracti de farolejar y exhibir las cintas y 'ls drapets de las festas, las nostres classes elevadas may faltan á la llista.

¿Qué hi há avuy? ¿Funció d' iglesia? Allá va la flor y nata de la noblesa; allí la condesa de A, la marquesa de B, la duquesa de C... tota la gent que s' posa un Excelentísim davant del nom y un de entre apellido y apellido.

Los ecos del gran mon pregonan per tot arreu las circuncuncias y l' esplendor de la festa. «El temple estava plé d' onadas de seda y riquissimas blondas. Bellissimas representants de las més enlayradas familias donavan reals al acte ab la seva presencia. May el Diví Pastor ha vist postrat als seus pens remat més sumís ni més adorable...»

Y al acabarse la ceremonia, el soroll dels róssecs dels vestits que crusan la porta y l' remor de las rodas que s' allunyan en totas direcciones demostren que l' aristocrática concurrencia va una mica despressa.

¿Ahont anirá?

A la embaixada tal ó qual hi ha recepció y ball. Els salons están profusament iluminats; els brillants de las joyas, l' or dels adorns se reflectan en els inmensos miralls que adornan las parets...

Y allí están la condesa de A, la marquesa de B, la duquesa de C... todas las distingidas señoras que no fa gayre s' prosternavan sobre las llosas del temple.

Escotadas, exhibint tot lo publicament exhibible del seu busto encantador y entregadas á la mes alegre y maliciosa de las conversas ¡cóm passan las horas en aquella atmósfera de plahers, á mil lleguas del món que plora, y lluyta y sufreix y gasta miserablemente la existencia!...

Val més que ns ho torném á mirar ribent, perque formalisants hi no s' hi guanya gran cosa.

Siga lley inexorable de la Historia, siga instint suicida en la rassa, l' aristocracia moderna está treballant en la seva propia destrucció ab una constancia que en va voldria igualar el mes entusiasta demagogo.

Los cassos abundan. A Bélgica la filla del rey se separa ruidosamente del seu marit. A París una princesa de Caraman-Chimay se contracta en una companyia de quadros plástichs... Aquí las duquesas, garrotxa en má, assisteixen á las festas taurinas...

¿Pot donarse espectacle més fundament consolador?

FANTÁSTICH.

En un poble de Castella s' ha donat lo cas de un pare de familia que ha baratat á un seu fill per un burro. Algu s' escandalisarà de que tal cosa haja pogut succehir, en una nació civilisada. Pero ben considerat, jo fins ho trobo natural.

Tothom te 'ls seus gustos, per mes que hi haja gustos que mereixen garrotadas y que sobre gustos no hi haja res escrit.

Y l' home capás d' entregar un fill á cambi de un burro fins á cert punt podrá justificarse dihent:

—¿Qué hi volen fer, si jo trobo que l' burro se m' sembla mes á mí que no l' meu bordegás!...

¡Quina satisfacció per D. Manuel Girona! Oficialment se li ha comunicat que quan se mori l' enterrarán á la Catedral, en una cripta, construhida ex profés, perque puga fer la pols á Santa Eulalia. Cripta per ell, per la seva difunta esposa, y per tots los seus hereus y successors en línea directa, fins á la consumació dels sigles.

Als demás de la seva familia 'ls deixarán enterrar en una capella del claustre.

Y quan se mori se li farán pomposos funerals com si sigués bisbe.

Y cada any, en lo día del seu aniversari, se li cantarà un ofici seguint lo mateix ceremonial que s' observa en el que s' dedica á la bona memoria de D. Jaume l' Conquistador.

Tot aixó ho ha acordat unánimement lo bisbe Catalá y l' cabildo en massa. Y l' dilluns de Pasqua van anarli á comunicar. Y ab tal motiu vá haverhi á ca'n Girona una especie d' asalto místich ab lo seu corresponent pisolabis.

No sé la gent sincerament devota que es lo que dirá davant de aquest excés de servilisme, tributat á un ricatxo, á un millionari, á un acaudalat negociant, per un prelat de la Iglesia y per tot un cabildo catedral.

¡Lo temple de Déu, convertit en lo mausoleu de Samuel, y de tota la seva descendencia!...

La religió católica dimana del judaisme. ¡Qui sab si está escrit que torni á caure en lo mateix judaisme de que procedeix!...

Sense necessitat d' estar suspesas las garantías constitucionals, á Villaviciosa també n' han suprimit un de periódich.

Ab aixó, consólinse 'ls catalanistas. Y pensin que ab los governs que avuy s' estilan tot Espanya es Villaviciosa. ¡Y tant viciosa!

Ha dit en Beranger que las fórsas navals d' Espanya son avuy molt superiors á las derrotadas en lo combat de Trafalgar.

¡Y tant superiors!... En tots terrenos y baix tots los conceptes, inclús en l' aspecte culinari.

Com que tenim uns barcos qu' ells mateixos se portan las ostras!

A Andalucía continúa la fam, la miseria, la desesperació.

En cambi, á la capella del Palau real de Madrit, lo día del dijous Sant va efectuarse l' lavatori á 24 pobres, sent obsequiats cada un d' ells ab una panera que

contenia trenta plats exquisits distints, ab lo seu pá y lo seu ví corresponent.

La idea de igualtat es sempre molt consoladora. Y no hi ha res que iguali tant als homes com la mort.

Aixís si 'ls pobres de Andalucía s' moren materialment de gana, 'ls de Madrit que s' atreixen á cruspirse de un tirón lo contingut de las regias paneras, tenen la seguretat de reventar de tips.

Y en últim resultat, lo mateix té petarhi de una manera que de un' altra.

Lo general de las fórsas turcas que han entrat en campanya contra la Grecia s' diu Edjém-Patxá.

Vels hi aquí un nom que s' pot pronunciar estornudant dugas vegadas.

Et xem!... Patxá!... Y á mocarse desseguida.

Aixó de l' agregació m' te entusiasmá—deya un lliure pensador.

—Y aixó perque?

—Senzillament, perque l' govern acaba de suprimir una pila de Sants de un cop de ploma. Ves contant: Sant Gervasi de Cassolas, Sant Andréu de Palomar, Sant Martí de Provencals, que son tres, y Sans qu' ell sol ne forma tota una colla.

Diálech entre cacichs de un poble del Plá:

—Qui pitjor s' ha portat ab nosaltres, hem de confessar que ha sigut en Planas y Casals.

—No me n' parlis: nosaltres que li donavam tot fet, tot pastat; regidors, diputats provincials y diputats á Corts, y girarnos l' esquena de aquesta manera. ¡Sembla impossible!

—Paciencia noy; y pensa que las millors pantorriilas per fortas que sigan, vé un dia ó altre que fan figa.

S' han fet las probas del nou acorassat Cristóbal Colón, y resulta que l' barco obté una velocitat de 13 mil·las aproximadament, ab sis calderas y 72 revolucions.

¡Setanta dos revolucions, nada menos!

Y pensar que ab una de bona n' hi hauria prou, perque Espanya pogués treure favas d' olla.

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ma·ri·a.
- 2.ª ANAGRAMA.—Borla—Labor.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Qui no te pá moltas se n' pensa.
- 4.ª CREU NUMÉRICA.—Tornabis.
- 5.ª GEROGLÍFICHE.—Per velas en los altars.

Han endevinat todas dos solucions los ciutadans Poll reviscolat, M. Miranius, J. Romanito y P. Sigróns; n' han endevinadas 4, M. Malbas, J. Sirera y Un Garrigós; 3, J. Romansos, P. Ripoll y Un noy de Sans; 2, Pau Pia y 1 no·més P. del Plátano y Un Sagarreta.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans M. B. C. Lector de la Campana, F. Bacallá, Tontgrant, J. Romansos, R. J., A. de la Universal, J. Aubert M., P. Bargallo, C. Oesile, J. B. Barbé, J. F., Met Jaumet Escala, Un comprimari y P. Sagunti:—Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa.

Ciutadans M. Malbas, l' home dels nassos, Una Romancera, Tap de suro (Vilafranca), Felions Petit, Melón Cansado, Afayta Canaris, G. Nano Petit, Vicentó, J. Sanchez, Joan T. Fortuny, Emili Boadella, y R. Homedes:—Insertarém alguna cosa de lo que ns envian.

Ciudadá J. Staramsa: Rebut lo duplicat de la composició está bé.—L' avi Riera: Idem lo sonet.—L. R.: L' idea de la composició tant en l' autor castella com en lo nostre colaborador es un xascarrillo popular que está á la disposició de tothom que vulgui rimarlo. De totas maneras gracias pel seu zel.—Quasimodo: Tot lo que li diu en l' article ja li hem dit nosaltres: ¿quina necessitat, donchs, de repetirho?—Jan de la Nausa: en Brots no hi ha un sol concepte nou, sent ademés la forma bastant adotzenada.—F. Leporace: La composició de aquesta semana es fluixeta.—Lluís G. Salvador: Va bé, sobre tot la llargá.—Félix Cana: La narració tal com voste la fá no correspon á la actual manera de processar.—J. Baresa: Está bé y l' insertarém.—E. Bosch y Viola: Ni l' un ni l' altre sonet ens fan el pes.—C. M. de F. (La Bisbal): No l' enteném.—J. Roselló: L' article de aquesta semana está molt bé; pero de debo: Respecte al de la semana passada, sentim no poderli retornar, puig com tot lo que no ns serveix, varem tirar-lo á la panera. Anton del Singlot: N' aprofitarém algún.—E. Ametller: Idem, idem.—Cisquet Taberné: Será veritat lo que diu; pero está molt mal escrit.—Pere Galindayna: Mirarém de aprofitar alguna cosa.—Surisenti: L' idea de la seva composicioneta no te res de nova.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mítj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

GRAN ESPECTACLE EUROPEU. - QUADRO PRIMER: TURQUIA Y GRECIA

Al Orient ja la ballan. ¡Y qui sab com s' acabarà aquest sarau!